

ΣΤΟ ΡΑΦΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΑΝΔΗΣ ἑτῶν 65. — ΑΦΡΟΔΙΤΗ, σύζυγός του ἑτῶν 60. —

ΚΛΕΙΩ, θυγάτηρ των ἑτῶν 35. — ΓΑΡΔΟΥΜΠΑΣ, ἑτῶν 65. —

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ, ἑτῶν 40. — ΒΑΣΙΛΗΣ, ἑτῶν 25.

(Ὁ Κανδῆς, Ἀφροδίτη καὶ Γαρδούμπας εὐσταταεῖς καὶ εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένοι. Ἡ Κλειώ μὲ ἐλαφράς ρυτίδας ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ κάπως ζωηρῶς ψιμυθιωμένη, ἀλλ' ἄνευ ὑπερβολῆς).

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἰθουσαν καλῶς ἐπιπλωμένην. Εἰς τὸ βάθος θύρα ἐξώστου, ὅστις εἶναι ὁρατὸς εἰς τοὺς θεατάς. Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ἀνὰ δύο θύραι. Ἡ πρὸς τὸ βάθος ἀριστερᾷ εἶναι τῆς εἰσόδου. Ἐκτὸς τῶν συνήθων ἐπίπλων τῆς αἰθούσης μία στρογγυλὴ τράπεζα εἰς τὸ μέσον ἄνευ οὐδενὸς ἄλλου ἐπιτραπέσιου κοσμήματος πλὴν μικροῦ κώδωνος. Περὶ αὐτὴν τέσσαρα καθίσματα. Ἀριστερᾷ τῆς θύρας τοῦ ἐξώστου μία ἐταζέρα. Ἐπὶ τῶν τοίχων δύο εἰκόνες μεγάλαι. Δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ λέγοντες ἐννοοῦμεν πάντοτε : τῷ ἀκροατῇ].

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΚΑΝΔΗΣ καὶ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

(Ὁ Κανδῆς κάθηται ἀριστερᾷ τῆς τραπέζης ἔχων ἐστραμμένην τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν πρώτην μετὰ τὸ προσκλήνιον ἀριστερὰν θύραν, ἀφ' ὅπου μετ' ὀλίγον ἐξερχεται ἡ Ἀφροδίτη κρατοῦσα ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν καὶ διευθυνομένη ὀπισθεν αὐτοῦ κάθηται δεξιᾷ τῆς τραπέζης ἀπέναντί του).

ΑΦΡ. Μὰ τί ἀκαταστασία! Τᾶχρὲς ὅλα ἄνω-κάτω ἐκεῖ μέσα. Ἐτρώμαξα νὰ τὴν βρῶ. Εἶσαι πολὺ ἀκατάστατος. Μὰ παρὰ πολὺ ἀκατάστατος.

ΚΑΝ. Ναι, ναι! ἔχω αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα. Εἶμαι πολὺ παρὰ πολὺ ἀκατάστατος.

ΑΦΡ. Ἐδῶ θὰ ἰδοῦμε. (*Ἐξετάζουσα τὴν ἐπιστολὴν*).

ΚΑΝΔ. Ναι, γιὰ κύττα, πότε θὰ ἔλθῃ;

ΑΦΡ. Εἰς τὰς 9 νομίζω. (*Ἐξακολουθεῖ ἐρευνῶσα ἐν τῇ ἐπιστολῇ*).

ΚΑΝΔ. Εἰς τὰς 9; ὥραϊα.

ΑΦΡ. Ἡ εἰς τὰς δέκα.

ΚΑΝΔ. Ἀ! εἰς τὰς δέκα; Λαμπρά.

ΑΦΡ. (*ὥσει εὐροῦσα ὅ,τι ἐξήτει*). Ἀ! ναι! Εἰς τὰς ἑνδεκα.

ΚΑΝΔ. Εἰς τὰς ἑνδεκα; ὦ! θαυμάσια.

ΑΦΡ. (*ὀργίλος*). Εἰς τὰς 9 ὥραϊα, εἰς τὰς 10 λαμπρά, εἰς τὰς 11 θαυμάσια.

ΚΑΝΔ. Καὶ μήπως δὲν εἶναι ὅλαι αὐταὶ ὥραι κατάλληλοι δι' ἐπισκέψεις;

ΑΦΡ. Καὶ ἂν σοῦ ἔλεγα ὅτι λέγει ἐδῶ εἰς τὰς 11 τὴν νύκτα;

ΚΑΝΔ. (*εὐθύμως*). Τὸ βράδυ; ἐξαίρετα!!

ΑΦΡ. Βλέπεις; Εἶναι ἀπελπισία μαζὶ σου. Ὅλα τὰ βρίσκεις καλὰ καὶ ὥραϊα καὶ θαυμάσια. Ὅλα σ' ἀρέσουν καὶ εἰς ὅλα εἶσαι σύμφωνος. Νά, ποῦ ἡ ἑνδεκάτη νυκτερινὴ ὥρα δὲν εἶναι δι' ἐπισκέψεις· καὶ ὅμως καὶ αὐτὴν τὴν εὐρίσκεις ἐξαίρετον. Εἶναι νὰ τρελλαθῇ κανεῖς μὲ σένα.

ΚΑΝΔ. Δὲν ἔχεις ἄδικον. Ἀλλὰ δι' οἰκογενειακὰς συζητήσεις μόνη ἡ ἡσυχία τῶν νυκτερινῶν ὥρῶν εἶναι κατάλληλος.

ΑΦΡ. Καὶ μήπως μέσα στὸ σπίτι του κανεῖς δὲν εἶναι ἡσυχος νὰ πῇ ὅ,τι θέλει καὶ τὴν ἡμέρα;

ΚΑΝΔ. Πολὺ σωστόν.

ΑΦΡ. Καὶ ἐπειδὴ τὴν ἡμέραν ἔχομεν περισσότερον καιρὸν καὶ ὀλιγωτέραν νύσταν, μόνη ἡ ἡμέρα δὲν εἶναι κατάλληλος διὰ σοβαρὰς συζητήσεις;

ΚΑΝΔ. Βεβαιότατα!

ΑΦΡ. Ὅριστε! Ἡ ἡμέρα εἶναι ἡ μόνη καλὴ, ἡ νύκτα ἡ μόνη κατάλληλος. Ὅλαι αἱ ὥραι, ἐκάστη χωριστά, εἶναι καταλληλότεραι ἀπὸ ὅλες τῆς ἄλλες. Ἐχω δίκαιον λοιπὸν νὰ συζητῶ ὅ,τι λέγεις;

ΚΑΝΔ. Δικαιότατον! Ἀλλ' ἀκουσέ με, Ἀφροδίτη μου. Ὁ κουμπάρος λέγει ὅτι θέλει νὰ μᾶς μιλήσῃ περὶ οἰκογενειακῆς μας ὑποθέσεως. Λοιπόν, εἴτε ἔλθῃ ὁ ἄνθρωπος τὸ πρῶτον εἰς τὰς 8...

ΑΦΡ. Ὅχι, ὄχι. Εἰς τὰς 8!! Δηλαδή νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς βρῇ εἰς τὸ κρεβάτι ἀκόμη;

ΚΑΝΔ. Καλὰ λές. Ἀς ὑποτεθῇ λοιπόν, ὅτι ἔρχεται εἰς τὰς 9...

ΑΦΡ. Καλὲ τί λές! Πρὶν πάρωμε τὸν καφέ μας, πρὶν ξενυστάξωμεν καλὰ - καλὰ!

ΚΑΝΔ. Σύμφωνοι. Ἀλλ' ἂν ἔλθῃ εἰς τὰς 10...

ΑΦΡ. Πᾶ, πᾶ, πᾶ! Εἰς τὰς 10; Καὶ ποῦ θάχωμε τὸν νοῦν μας; Εἰς τὰ σιγύρια τοῦ σπιτιοῦ ἢ εἰς τὴν κουβέντα; Μπᾶ!

ΚΑΝΔ. Συμφωνότατοι. Λοιπὸν ἡ ἑνδεκάτη θὰ εἶναι ἡ κατάλληλοτέρα.

ΑΦΡ. Καθόλου, καθόλου. Μιά ώρα έχουμε να κυττάξουμε τὸ φαί μας, τὸ νοικοκυριό μας καὶ αὐτὴν νὰ τὴν χάσωμεν εἰς συζητήσεις ;
ΚΑΝΔ. Πολὺ ὀρθά ! Βλέπεις ὁμως ὅτι ἂν ἐξακολουθήσωμεν θὰ εὐρωμεν ὅλας τὰς ἡμερησίας ὥρας ἀκαταλλήλους. Ὡστε τὰς νυκτερινάς. . .

ΑΦΡ. Ἄ ! κάνε μου τὴ χάρι ! καὶ ἐγὼ τὴν νύκτα τὴν θέλω γιὰ τὴν ἡσυχίαν μου. Ἡ ἡλικία μας πλέον δὲν ἐπιτρέπει οὔτε κουδέντες τὴν νύκτα οὔτε τίποτε ἄλλο.

ΚΑΝΔ. Ἔτσι εἶναι ! Ἀλλὰ βλέπεις, Ἀφροδίτη μου, ὅτι ἂν εἰς ἐμέ ἀρέσουν ὅλα καὶ εἶμαι εἰς ὅλα σύμφωνος, ὅτι ἔχω δηλαδὴ τὸ ἐλάττωμα — καὶ ἔχεις δικηγορ, τὸ ἔχω — εἰς ἐσὲ ὁμως δὲν ἀρέσει τίποτε καὶ δὲν συμφωνεῖς εἰς τίποτε. Ἐλάττωμα δικό σου αὐτό. Καὶ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά σου ἐγέννησε τὸ δικό μου. Κατ' ἀρχὰς διὰ νὰ μὴ σὲ δυσαρεστῶ, ἡναγκαζόμην νὰ εἶμαι πάντοτε σύμφωνος μαζί σου, προκειμένου περὶ τῶν ἰδεῶν σου μόνον· προκειμένου ὁμως περὶ τοῦ γούστου σου, ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ ζήσωμεν, ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀρέσουν σὲ μένα ὅλα, ἀφοῦ σὲ σένα δὲν ἤρεσε τίποτε. Διότι θὰ πεθαίναμε βεβαίως ἀπὸ τὴν πείναν, ἂν εἶχα καὶ ἐγὼ τὸ γούστό σου, ἀφοῦ οὔτε τὸ ψωμί δὲν θὰ μᾶς ἤρεσε.

ΑΦΡ. Δὲν τὰ λὲς καλὰ. Δὲν συμφωνῶ καθόλου.

ΚΑΝΔ. Αὐτὸ τὸ ξέρω.

ΑΦΡ. Τὸ δικό σου ἐλάττωμα ἐγέννησε τὸ δικό μου. Ἄν ἐγὼ ἤμουν σύμφωνος μαζί σου, τότε ἀσφαλῶς θὰ κατεστρεφόμεθα. Διότι ἂν σοῦλεγε κανεὶς ὅτι πρέπει νὰ βάλωμε φωτιά στὸ σπίτι μας γιὰ νὰ κάψωμε τοὺς φύλλους, ἐσύ θὰ τῷδρισκες ὀρθὸν καὶ ἂν ἔλεγα καὶ ἐγὼ ναὶ μαζί μὲ σένα, θὰ καταστρέφαμε ὅχι τοὺς φύλλους ἀλλὰ τὸν ἑαυτόν μας.

ΚΑΝΔ. Σωστότατον.

(Ἀκούεται ὁ κώδων τῆς ἐξουθύρας).

ΑΦΡ. Τί ὥρα εἶναι ;

ΚΑΝΔ. (ἀφοῦ παρατηρήσῃ τὸ ὥρολόγιόν του). Ἐνδεκα.

ΑΦΡ. Εἶναι ὁ κουμπάρος.

ΚΑΝΔ. Ὁραῖα ! Μεῖνε μαζί του δυὸ λεπτά. (Ἐξέρχεται διὰ τῆς πρώτης μετὰ τὸ προσκῆνιον ἀριστερᾶς θύρας).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΒΑΣΙΛΗΣ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΒΑΣ. (εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου). Ὁ Κύριος Γαρδούμπας. (Μένει ἀκίνητος πρὸ τῆς θύρας ὡς μὴ ἐννοήσας).

ΑΦΡ. Ἄς εἰσέλθῃ. (Διευθύνεται εἰς τὴν δευτέραν δεξιὰν θύραν καὶ ὁμιλεῖ πρὸς τὰ ἐντός). Κλειώ, κράτησε λίγο συντροφιά τοῦ νουνοῦ σου καὶ ἔφθασα. (Ἐξέρχεται διὰ τῆς πρώτης δεξιᾶς θύρας, ἐνῶ εἰσέρχεται διὰ τῆς δευτέρας ἢ Κλειώ).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΚΛΕΙΩ, ΒΑΣΙΛΗΣ

ΚΛΕΙΩ. Τί στέκεις ἐκεῖ σὰν ἄγαλμα;
ΒΑΣ. Ὁ Κύριος Γαρδούμπας.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΓΑΡΔΟΥΜΠΑΣ, ΚΛΕΙΩ

ΓΑΡΔ. (εἰσελθὼν διὰ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου). Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ ἀναγγεῖλῃς. Πήγαινε. (Ὁ Βασίλης φεύγει ἀφ' ὅπου εἰσῆλθεν).

ΚΛΕΙΩ. Νονέ μου, μὴ τὸν συνερίζεσθε, γιατί εἶναι ἀνόητος.

ΓΑΡΔ. Ναί, αὐτὸ μοῦ λείπει τῶρα νὰ συνερισθῶ καὶ τὸ Βασίλη. Ποῦ εἶναι, παιδί μου, οἱ γονεῖς σου;

ΚΛΕΙΩ. Καθήσατε. Θὰ ἔλθουν ἀμέσως.

ΓΑΡΔ. Καλά. Ἔλα ἔδῳ. Ἐέρεις, παιδάκι μου, τὴν ἀγάπη ποῦ σοῦχω. Ἄν εἴξευρες γιατί ἔρχομαι!..

ΚΛΕΙΩ. Γιατί;

ΓΑΡΔ. Γιὰ τὴν ἀποκατάστασίν σου.

ΚΛΕΙΩ (ταρασσομένη). Ἄ!

ΓΑΡΔ. Μὴν τρομάζῃς, παιδί μου, ὁ γάμος δὲν εἶναι τίποτε.

ΚΛΕΙΩ. Δὲν μὲ τρομάζει, νονέ μου, ὁ γάμος, ἀλλὰ... ἡ ἀγαμία. Εἶμαι εἰλικρινὴς μαζί σας καὶ σὰς ὁμολογῶ ὅτι ἔχω ἀπελπισθῇ πλέον.

ΓΑΡΔ. (καθήμενος ἐπὶ ἀνακλίντρου). Μὰ ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ ἤρχισα νὰ ἀπελπίζωμαι, δι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ ἐπέμβω γιὰ νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις. Αὐταῖς ἡ δουλειαῖς πρέπει νὰ τελειώνουν γρήγορα.

ΚΛΕΙΩ (προθύμως). Ναί βέβαια γρήγορα, πολὺ γρήγορα νονέ μου.

ΓΑΡΔ. Τὰ κορίτσια πρέπει νὰ παντρεύωνται. Μὴ βλέπῃς τοὺς ἄνδρας, διότι αὐτοὶ καὶ ἀνύπανδροι εἶναι πειὸ παντρεμένοι ἀπὸ τοὺς παντρεμένους. Δὲν ξέρετε σεῖς τὰ κορίτσια ἀπ' αὐτά. Οἱ ἄνδρες διαφέρουν πολὺ ἀπὸ τὰς γυναῖκας. Ἄμα παντρευτῆς καὶ σὺ θὰ ἴδῃς τὴν διαφορὰν.

ΚΛΕΙΩ (περιλύπως). Ἄμα ὑπανδρευθῶ... ἀλλὰ...

ΓΑΡΔ. Ἐννοια σου. Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ. Ἐλπίζω νὰ τελειώσῃ αὐτὴ τῇ φορᾷ.

ΚΛΕΙΩ. Ἄν δὲν τελειώσῃ καὶ τῶρα, ἐξ ἀποφάσεως πλέον πηγαίνω...

ΓΑΡΔ. Ποῦ;

ΚΛΕΙΩ. Εἰς μοναστήριον.

ΓΑΡΔ. (γελῶν). Καλογῆρων;

ΚΛΕΙΩ. Νονέ μου, μὴ παίζετε μὲ τὴν δυστυχίαν μου. Εἵκοσι χρόνια τῶρα ὑποψηφία νύφη καὶ μὲ ὅλην τὴν καλὴν θέλησιν τῶν γονέων μου, δὲν κατωρθώθῃ νὰ ἐπιτύχω τίποτε, χάρις εἰς τὰ ἐλαττώματά των. Εἶναι σύμφωνοι αὐτοί, καὶ ἐγὼ μαζί των, ὅτι μία κόρη πρέπει νὰ ὑπανδρευέται τῇ συναινέσει ἀμφοτέρων τῶν γονέων της. Εἰς τὸν

μπαμπᾶ λοιπόν ἀρέσουν ὅλοι οἱ γαμβροὶ καὶ λέγει διαρκῶς ναί· δι' αὐτὸ ἡ μαμὰ λέγει πάντοτε ὄχι. Ὁ μπαμπᾶς πάλιν συμφωνεῖ καὶ εἰς τὸ ὄχι μαζί της καὶ ἔτσι ἐγὼ μένω πάντοτε ὑποψηφία μὲ οὐδεμίαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας. Καὶ τὰ χρόνια... καὶ ἡ μορφή... ἤρχισαν... (δακρύει).

ΓΑΡΔ. Μὴ λυπᾶσαι, παιδί μου, ἔχω ἓνα σχέδιον καὶ γιὰ αὐτὰ τὰ ἐλαττώματά των. Ἔχω καὶ καλὸ γαμπρό.

ΚΛΕΙΩ (χαίρουσα). Ἐ!

ΓΑΡΔ. Θὰ τὸν ἰδῇς. Θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον.

ΚΛΕΙΩ (τεταραγμένη). Πῶς! ἐδῶ!

ΓΑΡΔ. Θάρρος... δὲν εἶναι τίποτε. Θὰ τὸν ἰδῇς...

ΚΛΕΙΩ (Μετὰ χαρᾶς δεικνύουσα τὴν θύραν τοῦ δευτέρου δεξιᾷ δωματίου). Ἀπὸ ἐκεῖ. Πίσω ἀπὸ τὰ παραπετάσματα τῆς θύρας τοῦ δωματίου μου.

ΓΑΡΔ. Ἄ! πονηρή... ξέρεις...

ΚΛΕΙΩ (δυσθυμῶς). Ἄμ! τί ἄλλο κάνω τώρα εἴκοσι χρόνια...

Ἄλλά, νονέ μου, φοβοῦμαι... ξέρω κι' ἐγώ... ἂν μὲ ἰδῇ...

ΓΑΡΔ. Μὴ φοβᾶσαι. Σὲ εἶδε ἀπὸ μακριὰ καὶ τοῦ ἤρεσες.

ΚΛΕΙΩ (θλιβερώς). Εἰς πολλοὺς ἤρεσα ἀπὸ μακριὰ, ἀλλ' ὅταν μὲ εἶδαν ἀπὸ κοντὰ ἔφυγαν διὰ νὰ σκεφθοῦν τὴν ἀπάντησιν καὶ ὅλοι... ἀκόμη σκέπτονται.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΓΑΡΔΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΝΔΗΣ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ

(Γαρδούμπας καὶ Ἀφροδίτη εἰσέρχονται ἀφ' ὅπου ἐξηλθον).

ΓΑΡΔ. (χαριεῶν). Καλῶς τους, καλῶς τους. (Τῇ Κλειῷ). Ἀφῆσέ μας, Κλειῷ, γιατί ἔχομεν νὰ μιλήσωμε περὶ σπουδαίας ὑποθέσεως.

(Ἡ Κλειῷ ἐξέρχεται διὰ τῆς δευτέρας δεξιᾶς θύρας).

ΑΦΡ. καὶ ΚΑΝΔ. Καλὴ ἡμέρα, καλὴ ἡμέρα σας.

ΑΦΡ. Καὶ πῶς σὰς περιμέναμε. Εἴχαμε λάβει τὸ γράμμα σας.

ΓΑΡΔ. Καθῆστε. (Κάθηνται. Δεξιᾷ τῆς τραπέζης ὁ Κανδῆς, ἀριστερᾷ ἡ Ἀφροδίτη καὶ εἰς τὸ μέσον ὁ Γαρδούμπας). Χωρὶς πολλὰ λόγια. Πιστεύω νὰ ἦσθε σύμφωνοι ὅτι πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ παντρεύωμε τὴν Κλειῷ.

ΚΑΝΔ. Συμφωνότατοι.

ΑΦΡ. Καθόλου.

ΓΑΡΔ. Πῶς καθόλου!

ΑΦΡ. Ἐνα κορίτσι δὲν μπορεῖ νὰ ὑπανδρευθῇ ἔτσι μὲ ἓνα λόγο, ἀσυζητητεῖ. Πρέπει νὰ σκεφθῶμεν, νὰ ἐξετάσωμεν, νὰ κρίνωμεν καὶ νὰ ἀποφασίσωμεν.

ΚΑΝΔ. Αὐτὸ εἶναι σωστό. Ἔτσι πρέπει νὰ γείνη.

ΓΑΡΔ. Μὰ σεῖς σκέπτεσθε τώρα 20 χρόνια καὶ δὲν μπορεῖτε ν' ἀποφασίσετε, ποῦ θὰ πῇ ὅτι εἴμπορεῖ νὰ σκέπτεσθε ἄλλα εἴκοσι χωρὶς νὰ κάνετε τίποτε καὶ ὥς τότε ἂν δὲν πάῃ (ἐμπαικτικῶς) εἰς μονα-

στήριον τὸ κορίτσι σας, βεβαίως θὰ πάη στὸ γεροκομιό, διότι καὶ σεῖς δὲν θὰ εἰσθε κορακοζώνητοι καὶ θὰ τὴν ἀφήσετε στοὺς δρόμους.

ΚΑΝΔ. Πολὺ λογικόν, πολὺ ὀρθόν.

ΑΦΡ. Καθόλου λογικόν, καθόλου ὀρθόν. Ἐὰν ἀποθάνῃ αὐτὴ πρῶτα δὲν ἔχει λόγον ἢ σκέψις σας· εἰάν, ὃ μὴ γένοιτο, ἀποθάνω ἐγὼ πῶς θὰ μείνῃ εἰς τοὺς δρόμους, ἀφοῦ θὰ τῆς ἀφήσωμε τὸ σπίτι μας καὶ τὴν προῖκα τῆς μάλιστα.

ΚΑΝΔ. Ἔτσι εἶναι, κουμπάρε· δίκηο ἔχει ἡ Ἀφροδίτη.

ΓΑΡΔ. Καὶ ἓνα σπίτι μὲ ὀλίγα χρήματα νομίζετε ὅτι δύνανται νὰ προστατεύσουν, νὰ συντροφεύσουν, νὰ περιποιηθοῦν μιὰ γυναῖκα ἔρημη; Ὅχι βέβαια.

ΚΑΝΔ. Ἔτσι εἶναι, Ἀφροδίτη· δίκηο ἔχει ὁ κουμπάρος.

ΑΦΡ. Δὲν ἔχει καθόλου δίκηο. Διὰ τοῦ χρήματος τὸ πᾶν γίνεται.

ΚΑΝΔ. Αὐτὸ εἶναι ἀληθέστατον!

ΓΑΡΔ. Ὡστε κατὰ τὰ φαινόμενα δὲν θέλετε νὰ παντρεύετε τὸ κορίτσι σας.

ΑΦΡ. Ὅχι, ὄχι. Ποιὸς τὸ εἶπε αὐτό; Θέλομε καὶ παραθέλομε.

ΚΑΝΔ. Ἄν ἦναι ἡ μόνη μας σκέψις αὕτῃ!

ΓΑΡΔ. Τότε πῶς τ' ἀφήσατε νὰ γείνῃ τριάντα...

ΑΦΡ. (διακόπτουσα). Ἄ! μπᾶ, κουμπάρε, δὲν εἶναι τριάντα.

ΚΑΝΔ. Βέβαια, βέβαια, δὲν εἶναι.

ΓΑΡΔ. (εἰρωνικῶς). Βέβαια δὲν εἶναι τριάντα (ἰλαρύνεται ἡ Ἀφροδίτη) διότι εἶναι τριάντα πέντε (δυσσαρεσιεῖται ἡ Ἀφροδίτη).

ΚΑΝΔ. Σωστά τριάντα πέντε.

ΓΑΡΔ. Ἐγεννήθη εἰς τὰ χίλια ὀκτακόσια...

ΑΦΡ. ὦ, καὶ σεῖς, κουμπάρε, κάθεσθε καὶ βασανίζετε τὸ μυαλό σας γιὰ τέτοια μικρὰ πράγματα.

ΓΑΡΔ. Γιὰ τέτοια μεγάλα (τονίζει τὴν λέξιν **μεγάλα**) πράγματα θέλετε νὰ πῆτε. Ἐχετε δίκηο. Ποῦ νὰ θυμηθῇ κανεὶς ὕστερα ἀπὸ τόσα (τονίζει τὴν λέξιν **τόσα**) χρόνια!! Λοιπὸν ἄς μὴ γελοιώμαστε μεταξὺ μας καὶ ἄς μιλήσωμεν σοβαρῶς. Ὅσῳ μεγαλώνει τὸ κορίτσι, τόσῳ πρέπει νὰ μεγαλώνῃ καὶ ἡ προῖκα. Σεῖς, ἀφήσατε τὸ ἓνα νὰ παραμεγαλώσῃ χωρὶς νὰ αὐξήσετε ἀναλόγως καὶ τὸ ἄλλο. Τῆς δίνετε 25 χιλιάδες. Ἄν ὁ γαμπρὸς ζητήσῃ περισσότερα θὰ τὰ δώσω ἐγώ.

ΑΦΡ. καὶ ΚΑΝΔ. (ἐγειρόμενοι). Κουμπάρε!!

ΓΑΡΔ. Ἄς λείψουν αἱ εὐχαριστήσεις πρὶν γείνῃ τὸ δῶρον. Ἀκοῦστέ με. Εἰσθε καὶ οἱ δύο ἐλαττωματικοὶ εἰς βάρος τοῦ παιδιοῦ σας. Ἄν ἔπερνε τοῦλάχιστον τὴν μίαν ἡμέραν ὅλους ὅσους ἀρέσουν εἰς τὴν ἀφεντιά σας (τῷ Κανδῇ) καὶ τοὺς ἐδιωχνε τὴν ἄλλην ὥς μὴ ἀρέσκοντας εἰς τὴν ἀφεντιά σας (τῇ Ἀφροδίτῃ) δὲν θὰ τὸ λυπούμουν τόσον ὅσον σήμερα.

ΚΑΝΔ. Εὖγε! λαμπρά! Ὁραῖα! Συμφωνῶ πληρέστατα μαζί σας, κουμπάρε. Ἀλλὰ δὲν μὲ τύπτει ἡ συνειδησίς μου, ἀφοῦ ἐγὼ λέγω πάντοτε ναὶ εἰς ὅλα τὰ συνοικέσια.

ΑΦΡ. Δὲν ἔχεις δίκηο. Εἶναι δυνατόν νὰ γείνῃ γάμος χωρὶς νὰ

εὐρεθοῦν καὶ συζητηθοῦν τὰ ἐλαττώματα καὶ αἱ ἀρεταὶ τοῦ γαμβροῦ; Ἐγώ, ἔχουσα ὑπ' ὅψιν ὅτι ὁ ἄνδρας μου δὲν βλέπει παρὰ τὰς ἀρετὰς τοῦ ὑποψηφίου, πρέπει νὰ εὕρισκω τὰ ἐλαττώματά του, διὰ νὰ μὴ δώσω τὸ παιδί μου εἰς τὸν τυχόντα. Ὅταν λοιπὸν εὕρω τὰς κακίας τοῦ γαμβροῦ, τὰς λέγω εἰς τὸν ἄνδρα μου, ὃ ὅποιος ἀμέσως συμφωνεῖ μαζί μου χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν ἐλαχίστην ἀντίρρησην, λησμονῶν ἀμέσως τὰ καλὰ ποῦ εὔρεν ἐκεῖνος καὶ ἀφοῦ εἴμαστε σύμφωνοι περὶ ἐλαττωματικοῦ γαμβροῦ δὲν μπορούμε νὰ δώσωμε τὸ κορίτσι μας. Ὡστε ἡ ἄρνησίς μου πηγάζει ἐκ τῆς συγκαταθέσεώς του· ἄρα ἡ συγκατάθεσίς του εἶναι ἡ κυρίως ἄρνησις.

ΚΑΝΔ. Λογικώτατον!

ΓΑΡΔ. Δηλαδή, ἂν σὰς ἔλεγε μιὰ φορὰ ὅχι εἶναι δυνατόν νὰ ᾤπτες σεῖς τότε καὶ ἐκ φυσικοῦ ἐλαττώματος, τοῦ νὰ μὴ συμφωνεῖτε εἰς τίποτε, εἴτε ἐκ τῆς λογικῆς, τὴν ὁποίαν μάς ἐσερβίρατε πρὸ ὀλίγου.

ΑΦΡ. Ἄ! πᾶ! πᾶ! Καθόλου ἐκ φυσικοῦ ἐλαττώματος. Ἀπὸ φρόνησιν. Καὶ τότε βέβαια θὰ ἐρχόμεθα εἰς κάποιαν συνεννόησιν.

ΓΑΡΔ. Καλὰ-καλὰ (κουδονίζει καὶ εἰσέρχεται ἐκ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου ὁ Βασιλεὺς). Μίλησε τῆς Κλειῶς νὰ ἔλθῃ ἐδῶ καὶ φύγε. (Ὁ Βασιλεὺς ἐξέρχεται διὰ τῆς δευτέρας δεξιᾶς θύρας).

ΚΑΝΔ. Τί τὴν θέλετε;

ΓΑΡΔ. Πρέπει ν' ἀκούσῃ καὶ αὐτὴ, διότι αὐτὴν πρὸ πάντων ἐνδιαφέρει ἡ ὑπόθεσις.

ΚΑΝΔ. Ἄ! βέβαια· πρόκειται περὶ τοῦ μέλλοντός της.

ΑΦΡ. Ὅχι-ὄχι· δὲν εἶναι ὀρθόν. Νὰ λαμβάνουν μέρος τὰ κορίτσια εἰς τὰς προκαταρκτικὰς συζητήσεις περὶ τοῦ γάμου των.

ΚΑΝΔ. Ἀλήθεια· δὲν εἶνε ὀρθόν αὐτό... ἓνα κορίτσι!...

ΓΑΡΔ. Κάντε μου τὴν χάρι καὶ ἀφήστε με νὰ κάμω ὅπως θέλω ἐγώ.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΚΛΕΙΩ

(Ἡ Κλειῶ εἰσέρχεται διὰ τῆς δευτέρας δεξιᾶς θύρας, μετ' αὐτὴν ὁ Βασιλεὺς ὅστις ἐξέρχεται ἀμέσως διὰ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου).

ΓΑΡΔ. (Τῇ Κλειῶ). Κάθησε κοντά μου, παιδί μου καὶ ἄκουσε καλὰ τί θὰ σοῦ πῶ. (Ἡ Κλειῶ κάθεται παρὰ τὸν Γαρδούμπαν καὶ προσέχει εἰς αὐτόν. Ὁ Κανδὴς καταφάσκει διὰ μορφασμῶν εἰς ὃ,τι λέγει ὁ Γαρδούμπας, ἐνῶ ἡ Ἀφροδίτη ἀποδοκιμάζει μορφαζούσα). Ἐκαστος ἄνθρωπος ἔχει τὸν προορισμόν του εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Γεννᾶται διὰ νὰ γεννήσῃ καὶ νὰ πεθάνῃ. Ὁ γάμος λοιπὸν εἶναι τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ ἀνθρώπου, διότι δι' αὐτοῦ διακονεῖται ἡ ἀνθρωπότης. Ἐμεῖς ὅλοι ἐδῶ ἐκτός τοῦ κοριτσιοῦ ἐξεπληρώσαμεν τὸ καθήκον τοῦτο καὶ ἔχομεν τὴν ὑποχρέωσιν ἐκ Θεοῦ νὰ συντελέσωμεν ὅπως καὶ ἡ Κλειῶ ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμόν της εἰς τὸν κόσμον διὰ τῆς τεκνοποιήσεως.

ΑΦΡ. (ἀνησυχῶς). Μπᾶ! (αὐστηρῶς) Κλειῶ, φέρε μου μόνη σου

ἓνα ποτῆρι νερό. (Ἡ Κλειώ φεύγει δυσηρεστημένη διὰ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου) Τί εἶναι αὐτά, κουμπάρε; Λένε τέτοια λόγια μπρὸς στά κορίτσια;

ΚΑΝΔ. Σωστά, σωστά! Δὲν λένε τέτοια λόγια στά κορίτσια.

ΓΑΡΔ. Σεῖς, φαίνεται, δὲν ξέρετε ὅτι τὰ κορίτσια σήμερα εἰξεύρουν περισσότερο ἀπὸ ἡμᾶς. Ἄς εἶναι! θὰ προσέξω. (Ἡ Κλειώ εἰσέρχεται δι' ἧς ἐξῆλθε θύρας φέρονσα ἐν ποτήριον ὕδατος ἐπὶ πιατέλλου μικροῦ, τὸ ὁποῖον ἐναποθέτει πρὸ τῆς μητρός της ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ κάθεται ὅπου καὶ πρότερον). Λοιπὸν μὲ λίγα λόγια ἐσκέφθην ὅτι εἶναι καιρὸς ἢ μᾶλλον μένει ἀκόμη καιρὸς νὰ ὑπανδρεύσωμεν τὴν Κλειώ (ἢ Κλειώ κρύπτει διὰ τῶν χειρῶν αἰδημόνως τὸ πρόσωπον) καὶ ἔρχομαι νὰ σᾶς προτείνω ἓνα γαμβρόν, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὰς συστάσεις ποῦ ἔχω, θὰ καταστήσῃ εὐτυχὴ τὴν κόρην σας, διότι καὶ ὡς σύζυγος καὶ ὡς πατήρ, ὅταν ἀποκτήσῃ τέκνα (διακοπτόμενος) Κλειώ, φέρε ἓνα ποτηράκι νερὸ μὲ τὰ χεράκια σου. (Ἡ Κλειώ φεύγει ὡς ἀνωτέρω). Βλέπετε ὅτι εἰμαι προσεκτικός. Εἶναι λοιπὸν πολὺ καθὼς πρέπει κύριος. Ἀπεφάσισε καὶ αὐτὸς νὰ ἡσυχάσῃ καὶ παντρεύεται.

ΑΦΡ. (ἀπορηματικῶς). Ἀπεφάσισε νὰ ἡσυχάσῃ καὶ παντρεύεται!! (Ἡ Κλειώ ἐπανέρχεται ὡς ἀνωτέρω, θέτει δεύτερον ποτήριον πρὸ τοῦ Γαρδούμπα καὶ κάθεται ὅπου καὶ πρότερον).

ΓΑΡΔ. (τῇ Ἀφροδίτῃ). Βέβαια! εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐξακολουθῇ τρέλλαις ὅταν πέσῃ μὲ τὰς φροντίδας τοῦ γάμου; Αἱ ἀνάγκαι τοῦ ἐγγάμου βίου, τὰ ἔξοδα, ὁ γιατρός, ἡ μαμμή...

ΚΑΝΔ. (ἀνησύχως). Ἡ μαμμή... (Τῇ Κλειῷ) Κλειώ, φέρε μου, παιδί μου, ἓνα ποτῆρι νερὸ μὲ τὰ χεράκια σου. (Ἡ Κλειώ φεύγει δυσαναχετοῦσα).

ΓΑΡΔ. Εἶναι ἓνας ἄνθρωπος κατάλληλος καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν της καὶ διὰ τὴν περιουσίαν της ὅση καὶ ἂν προσθέσω καὶ ἐγὼ εἰς τὰς 25 χιλιάδας ἄλλας πέντε-δέκα. (Ἡ Κλειώ ἐπανέρχεται, ὡς ἀνωτέρω, φέρονσα μέγαν δίσκον μὲ πολλὰ ποτήρια κενὰ καὶ ἓνα μέγα δοχεῖον νιπιτήρος. Τὰ ἀποθέτει ἐπὶ τῆς ἐταξέρας. Λαμβάνει ἐν πλήρῃ ἐπὶ πιατέλλου καὶ τὸ θέτει πρὸ τοῦ Κανδῆ. Κάθεται ὅπου καὶ πρότερον). Ὁ ἄνθρωπος, λοιπὸν αὐτὸς θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον.

ΑΦΡ. Θὰ ἔλθῃ ἐδῶ; (Κουδονίζει καὶ ἐμφανίζεται ὁ Βασίλης).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Οἱ ἄνω καὶ ΒΑΣΙΛΗΣ

ΑΦΡ. Βασίλη, κύτταξε ἂν εἶναι κάθε πρᾶγμα εἰς τὴ θέσι του καὶ συγύρισε λίγο. (Ὁ Βασίλης διενθετεῖ ἐπ' ὀλίγον τὰ ἐπιπλα καὶ ἱσταται ἀκούων).

ΓΑΡΔ. Τώρα ποῦ θὰ ἔλθῃ λοιπὸν τὸν ἐξετάζετε ἰδιαίτερος ἕκαστος. Σκέπτεσθε, ἀποφασίζετε καὶ διδομεν ἀμέσως τὴν ἀπάντησίν μας. (Σκεπτόμενος). Ἐννοεῖται ὅτι ἔχει ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ ἐλατ-

τώματά του (τῷ Κανδῇ) καὶ τὰς ἀρετάς του (τῇ Ἀφροδίτῃ). Δὲν εἶναι εὐκολον βεβαίως νὰ ᾿βρῇ κανεὶς ἕνα γαμβρόν ὅπως τὸν θέλει.

ΚΛΕΙΩ (παρατηροῦσα τὸν Βασίλην). Καὶ αὐτὸς ἀκούει; Βασίλη, φέρε μου ἕνα ποτήρι νερό. (Ὁ Βασίλης σπεύδει πρὸς τὴν ἐταξέραν) Ὅχι ἀπ' ἐκεῖ. . . . ἀπὸ τὴν κουζίνα.

ΒΑΣ. (φεύγων διὰ τῆς εἰσόδου). Τί διάβολο! ὕδρωπικίαν ἔχουν ὅλοι ἐδῶ;

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Οἱ ἄνω πλὴν τοῦ ΒΑΣΙΛΗ

(Ἡ Ἀφροδίτῃ διορθώνει τὰ μαλλιά τῆς Κλειοῦς καὶ τῆς μιλεῖ χαριέντως κρυφά).

ΓΑΡ. (κρυφὰ τῷ Κανδῇ). Ἄν θέλῃς νὰ παντρέψῃς τὸ παιδί σου, νὰ βρῇς ἔστω καὶ ψεύτικα ἐλαττώματα εἰς τὸ γαμβρό καὶ νὰ τὰ πῇς εἰς τὴν γυναῖκά σου.

ΚΑΝΔ. Ἐλαττώματα!! Οὐμ! δύσκολον, ἀλλὰ θὰ τὸ κατορθώσω.

ΓΑΡΔ. (τῇ Ἀφροδίτῃ). Ἐ! Ἄς λείψουν αἱ ἐπιδιορθώσεις. Ἡ Κλειὼ δὲν θὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν γαμβρό. Τὴν εἶδε αὐτὸς ἀπὸ μακρυὰ καὶ ἀπὸ κοντὰ θὰ τὴν ἰδῇ τὴν πρώτην φορὰν εἰς τὸν περίπατο τὸ βράδυ-βράδυ πρὶν ἀνάψουν τὰ φῶτα διὰ νὰ μὴ φανῇ ὅλη. . . ἡ συγκίνησις εἰς τὰ πρόσωπά των. Ἡ Κλειὼ θὰ τὸν ἰδῇ κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὰ παραπετάσματα καὶ ὅταν φύγῃ αὐτὸς ἔρχεται καὶ μανθάνει τὴν ἀπόφασίν μας. Κλειὼ, ἄλλαξε θέσιν μετὰ τὴν μαμὰ σου. (Ἀλλάσσουν τὰς θέσεις των ἡ Ἀφροδίτῃ καὶ ἡ Κλειὼ).

ΚΑΝΔ. Ἐτσι πρέπει! Πολὺ ὀρθόν.

ΓΑΡΔ. (τῇ Ἀφροδίτῃ κρυφά). Ἐὰν θέλῃς νὰ παντρέψῃς τὸ παιδί σου, πρέπει νὰ βρῇς ἔστω καὶ ἀνυπάρχτους ἀρετάς εἰς τὸν γαμβρόν.

ΑΦΡ. Οὐμ! ἀρετάς; Παρά-πολὺ δύσκολον, ἀλλὰ θὰ τὸ κατορθώσω.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

Οἱ ἄνω καὶ ΒΑΣΙΛΗΣ

(Ὁ Βασίλης εἰσέρχεται διὰ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου φέρων ἕνα ποτήρι νερό, τὸ ὁποῖον ἀφίνει πρὸ τῆς Κλειοῦς).

ΒΑΣ. (ζωηρῶς). Τὸ νερό σας.

ΟΛΟΙ. [Ἐγείρονται καὶ ὥσεὶ ἐνθυμηθέντες λαμβάνουν τὰ πρὸ αὐτῶν ποτήρια. Οἱ ἄνδρες κάμνουν ἐν βῆμα ἀριστερεὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐν βῆμα δεξιὰ. Φέρουν πάντες τὰ ποτήρια εἰς τὰ χεῖλη ὅταν ἀκούεται ὁ κώδων τῆς ἐξωθύρας. Στρέφουν τὰς κεφαλὰς πρὸς τὸν ἐξώστην κρατοῦντες ἔτι εἰς τὸ ὕψος τῶν χειλέων τὰ ποτήρια. Στρέφουν δὲ τὰς κεφαλὰς οἱ μὲν ἄνδρες πρὸς τὸν ἀριστερόν των ὤμων, αἱ δὲ γυναῖκες πρὸς τὸ δεξιόν. Ὁ Βασίλης τρέχει καὶ παρατηρεῖ κάτω πρὸς τὴν ὁδὸν ἐκ τοῦ ἐξώστου καὶ μένει εἰς τὸ μέσον τῆς θύρας].

ΒΑΣ. Ἕνας κύριος.

ΓΑΡΔ. Αὐτός θὰ εἶναι.

[Πάντες ἀφίνουν τὰ ποτήρια ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ Γαρδούμπας τρέχει εἰς τὸν ἐξώστην καὶ παρατηρεῖ· οἱ ἄλλοι ὅλοι περιτρέχουν τὴν σκηνὴν ἀνησύχως. Ὁ Βασίλης μένει πρὸ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου σταυροκοπούμενος].

ΟΛΟΙ. Αὐτός!! Αὐτός!!!

ΚΛΕΙΩ. Βασίλη, τρέχα νὰ ἀνοίξης τὴν πόρτα.

ΚΑΝΔ. Ναί· τρέχα, Βασίλη. (Ὁ Βασίλης κινεῖται νὰ φύγῃ).

ΑΦΡ. Ὅχι, ὄχι Βασίλη· στάσου λίγο νὰ συνέλθωμε.

ΚΑΝΔ. Βέβαια! ὄχι Βασίλη· στάσου νὰ συνέλθωμε.

ΚΛΕΙΩ. Μὰ αὐτός νὰ ἦναι τάχα!

ΓΑΡΔ. (ἐπανερχόμενος). Ὁ γαμβρός εἶναι.

ΚΛΕΙΩ (κλονιζομένη). Ἐκεῖνος! Ἄ!

ΑΦΡ. (ὑποστηρίζουσα τὴν Κλειώ). Παιδάκι μου, μὴ μοῦ συγκινεῖσαι, καρδοῦλα μου.

(Τὴν ὁδηγεῖ εἰς τὴν δευτέραν δεξιὰν θύραν, ὅπου εἰσέρχεται μετ' αὐτῆς).

ΓΑΡΔ. (ἰὼ Βασίλη). Τί στέκεις ἐσύ, χάχα. Τρέχα ν' ἀνοίξης. (Ὁ Βασίλης φεύγει διὰ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου) Καὶ σὺ (τῷ Κανδῇ) ἄφησέ με νὰ τοῦ μιλήσω πρῶτον μόνος περὶ τῆς προικὸς καὶ ἅμα ἀκούσης μιὰ φορὰ τὸ κουδοῦνι νὰ ἔλθῃς. (Ὁ Κανδῆς ἐξέρχεται διὰ τῆς πρώτης ἀριστερᾶς θύρας ἐνῷ εἰσέρχεται ἀφ' ὅπου ἐξῆλθεν ἡ Ἀφροδίτη).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΓΑΡΔΟΥΜΠΑΣ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΑΦΡ. Πῶς συγκινοῦνται αὐτὰ τὰ τρυφερά πλάσματα!

ΓΑΡΔ. Ἄς λείψουν αἱ συγκινήσεις τώρα, κουμπάρα καὶ ἀφήστε με σᾶς παρακαλῶ λίγο μόνον μαζί του. Θὰ εἰσέλθετε ἐδῶ ἅμα ἀκούσετε δυὸ φορές τὸ κουδοῦνι.

ΑΦΡ. Δυό; Καλά. (Ὁ Γαρδούμπας διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου, ἡ Ἀφροδίτη ἐξέρχεται διὰ τῆς δευτέρας δεξιᾶς θύρας καὶ ἐπανέρχεται ἀμέσως) Κουμπάρε.

ΓΑΡΔ. !!!

ΑΦΡ. Νὰ τοῦ πῆτε ὅτι εἶναι 25 χρόνων.

ΓΑΡΔ. (γελῶν). Καλά, καλά. Νά τος. Φύγετε. (Ἡ Ἀφροδίτη φεύγει ὅπου καὶ πρότερον).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

ΓΑΡΔΟΥΜΠΑΣ, ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ

(Ὁ Χρῡσανθος εἰσέρχεται διὰ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου).

ΓΑΡΔ. Ἦρθατε; (Παρατηρῶν τὸ ὥρολόγιόν του) Σὺν Ἐγγλέζος.

ΧΡΥΣ. Αὐτὸ τὸ καυχῶμαι. Εἰς τὸ ζήτημα τῶν συνεντεύξεων δὲν εἶμαι καθόλου Ρωμηός. Καὶ πῶς μόνος;

ΓΑΡΔ. Πρὶν συνεννοηθῆτε μετὰ τῶν γονέων ἔκρινα καλὸν νὰ μιλήσωμεν λίγο οἱ δύο μας περὶ τῆς προικός. Καθῆστε (*Κάθηνται καὶ οἱ δύο*).

ΧΡΥΣ. (*Μετὰ προσποιητῆς ἀδιαφορίας*). "Α! δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου τὸ ζήτημα αὐτό! Πρὸ παντός, φίλτατε κύριε, τὸ ζήτημα τοῦ ἀτόμου καὶ κατόπιν ὅλα τ' ἄλλα. Ἄλλ' ἀφοῦ τὸ νομίζετε σεῖς ἀναγκαῖον καὶ αὐτό...

ΓΑΡΔ. Ναι, φίλε μου, ἀναγκαιότατον. Οἱ καλοὶ λογαριασμοὶ κάνουν τοὺς καλοὺς φίλους.

ΧΡΥΣ. Δὲν λέγω ὅχι... ἀλλά...

ΓΑΡΔ. Δὲν μ' ἀρέσουν ἡ πολυλογίαις. Ἡ προῖξ σύγκειται ἐκ τόσων χιλιάδων, ἐξ ὧσων ἐτῶν καὶ ἡ κόρη.

ΧΡΥΣ. Δηλαδή;

ΓΑΡΔ. Ἐξ εἴκοσι πέντε χιλιάδων.

ΧΡΥΣ. Καὶ εἶναι εἴκοσι πέντε χιλιάδων ἐτῶν ἡ κόρη;

ΓΑΡΔ. Ἀμ' ἂν ἦτο τόσον δὲν θὰ τὴν βρίσκατε, φίλε μου, ἐδῶ ἀλλά... στὸ ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο. Εἶναι... (*διστάζων*) εἴκοσι πέντε ἐτῶν καὶ συνεπῶς ἡ προῖξ εἴκοσι πέντε χιλιάδων.

ΧΡΥΣ. (*δυσανασχετῶν*). Οὐμ! πολὺ μικρά.

ΓΑΡΔ. Ἡ προῖκα ἡ ἡ κόρη;

ΧΡΥΣ. Ναι... ὅχι... δηλαδή ἡ κόρη.

ΓΑΡΔ. (*ιδία*) Τῷ ἐφάνησαν λίγα. (*Μεγαλοφώνως*). Ἔτσι λέγει ἡ μαμά της, ἀλλ' ὁ μπαμπᾶς της βεβαιοῖ ὅτι ἔχει τὰ τριάντα.

ΧΡΥΣ. (*ιδία*· *δυσθύμως*) 30 χιλιάδες! (*Μεγαλοφώνως*) Τί νὰ σᾶς πῶ, εἶναι ὀλίγα. Μεγάλῃ δυσαναλογία: ἐγὼ 40 χρόνων καὶ αὐτὴ 30!!!

ΓΑΡΔ. (*ιδία*) Θέλει περισσότερα. (*Μεγαλοφώνως*) Ἐγὼ ὅμως, ἀγαπητέ μου, γνωρίζω καλὰ, ἀφοῦ εἶμαι καὶ νονός της, ὅτι εἶναι σωστά 35.

ΧΡΥΣ. Ἐ! τότε εἴμεθα κάπως σύμφωνοι. 35 χιλιάδες αὐτὴ... 35 χρόνων ἤθελα νὰ πῶ—καὶ 40 ἐγώ... Μολονότι νὰ σᾶς πῶ εἰλικρινῶς θὰ προτιμοῦσα νὰ ἦτο 40 καὶ 45, διότι τότε πλέον μιὰ γυναῖκα εἶναι ἱκανὴ νὰ διευθύνῃ σπίτι.

ΓΑΡΔ. Δὲν δυνάμεθα, κύριε Χρύσανθε, οὔτε τὴν κόρην, οὔτε τὴν προῖκα νὰ μεγαλώσωμεν. Θὰ σᾶς δώσωμεν 35 χιλιάδας καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων, θὰ πάρετε καὶ αὐτὸ τὸ σπίτι.

ΧΡΥΣ. Πόσων ἐτῶν εἶναι οἱ γονεῖς;

ΓΑΡΔ. Γεροντάκια, γεροντάκια, φίλε μου. Βαίνουν πρὸς τὸ τέλος των.

ΧΡΥΣ. (*ιδία*). Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ.

ΓΑΡΔ. Ἐλπίζω ὅτι δὲν εἶναι ὀλίγα.

ΧΡΥΣ. "Α! μὲ συγχωρεῖτε· ἐγὼ δὲν συζητῶ τὴν προῖκα, ἀλλὰ τὴν ἡλικίαν. Εἴμεθα ὁπωσδήποτε σύμφωνοι.

ΓΑΡΔ. (εἰρωνικῶς). Τὸ ξεύρω δά. Ἀλλὰ δὲν εἶναι κακὰ καὶ τὰ χρήματα. (Κρούει τὸν κώδωνα ἅπαξ).

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

ΓΑΡΔΟΥΜΠΑΣ, ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ, ΚΑΝΔΗΣ

(Εἰσέρχεται, ἀφ' ὅπου ἐξῆλθεν, ὁ Κανδῆς).

ΓΑΡΔ. (συνιστῶν). Ὁ πατήρ τῆς κόρης. Σᾶς συνιστῶ τὸν κύριον Χρῦσανθον, περὶ τοῦ ὁποίου σᾶς ὠμίλησα πρὶν. Ἐμεῖς εἴμεθα καθ' ὅλα σύμφωνοι. Ὁ κύριος Κανδῆς ὁ ἰδιοκτήτης τῆς οἰκίας αὐτῆς καὶ τῆς κόρης... μέχρις ὅτου τουλάχιστον ἡ θέλησίς του διὰ τὴν κόρην καὶ ὁ Θεὸς διὰ τὸ σπίτι σᾶς τὰ μεταδιβάσουν ἀμφοτέρω. Πέρνω λίγο τὸν ἄέρα μου εἰς τὸ μπαλκόνι.

(Ἐξέρχεται εἰς τὸν ἐξώστην ὅπου φαίνεται περιπατῶν. Εἰσέρχεται διὰ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου ὁ Βασίλης).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ἄνω καὶ ΒΑΣΙΛΗΣ

ΒΑΣ. (τῷ Κανδῇ). Μὲ ἐκαλέσατε, κύριε;

ΚΑΝΔ. Νὰ ξεβουλώσης τ' αὐτιά σου. Δὲν σοῦ μίλησε κανεὶς.

(Ὁ Βασίλης φεύγει ἀφ' ὅπου εἰσῆλθεν κινῶν τὸν μικρὸν δάκτυλον ἐντὸς τοῦ δεξιοῦ ὠτίος του).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ ἄνω πλὴν τοῦ ΒΑΣΙΛΗ

ΧΡΥΣ. Θεωροῦμαι εὐτυχής, κύριε, διότι λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσω.

ΚΑΝΔ. Ὅμοίως χαίρω καὶ ἐγὼ διὰ τὴν γνωριμίαν ἐνός κυρίου διὰ τὸν ὁποῖον ὁ κουμπάρος μοῦ εἶπε τόσα κολακευτικά λόγια.

ΧΡΥΣ. Ἀφοῦ εἶχε τὴν καλωσύνην ὁ κύριος Γαρδούμπας νὰ σᾶς μιλήσῃ περὶ ἐμοῦ, ἐγὼ κρίνω περιττὸν νὰ ἐπαναλάβω τὰ ἴδια.

ΚΑΝΔ. Βέβαια, βέβαια, παιδάκι μου, περιττὸν.

ΧΡΥΣ. Ἐπρόκειτο νὰ μὲ ἰδῆτε, νὰ μὲ ἐξετάσετε...

ΚΑΝΔ. Μπᾶ! ἀγαπητέ μου, τί νὰ σᾶς ἰδῶ! Εἰς ἐμὲ ἀρέσατε πρὶν σᾶς γνωρίσω. Εἴσθε τόσο καλός.

ΧΡΥΣ. Μήπως εἶχατε καμμίαν ἀπαίτησιν, ξέρω καὶ ἐγὼ!!

ΚΑΝΔ. Ὅχι, ὅχι, παιδί μου! εἶμαι συμφωνότατος εἰς ὅλα. Ὅ,τι εἶπατε μὲ τὸν κουμπάρο καλὰ εἰπωμένα. (Δυνατά). Κουμπάρε. (Ἐπανέρχεται ὁ Γαρδούμπας).

ΓΑΡΔ. Λοιπόν;

ΧΡΥΣ. Σύμφωνοι. (Παρατηρεῖ μίαν εἰκόνα τοῦ τοίχου ἐφ' ὅσον λαλεῖ ὁ Γαρδούμπας καὶ ὁ Κανδῆς).

ΚΑΝΔ. Συμφωνότατοι.

ΓΑΡΔ. (κρουφά τῷ Κανδῇ). Μὴ ξεχνᾷς ὅτι πρέπει νὰ πῆς τῆς γυναικὸς σου ὅτι δὲν σ' ἀρέσει.

ΚΑΝΔ. (ὥσει λησμονήσας). Ἀλήθεια! καλὰ λές! δὲν θὰ τὸ ξεχάσω. Μὰ ἀφοῦ δὲν θὰ μ' ἀρέσῃ, πῶς θὰ τοῦ δώσω τὴν κόρην μου;

ΓΑΡΔ. Θὰ μεσολαβήσω δῆθεν ἐγὼ καὶ θὰ σὲ πείσω.

ΚΑΝΔ. Μπράβο! Ὠραῖα! Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω.

ΓΑΡΔ. Πήγαινε εἰς τὸ μπαλκόνι κ' ἐφθάσα. (Ὁ Κανδῆς ἐξέρχεται εἰς τὸν ἐξώστην. Ὁ Γαρδούμπας κουνδονίζει δις καὶ εἰσέρχεται ἡ Ἀφροδίτη ἀφ' ὅπου ἐξῆλθε).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ ἄνω καὶ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΓΑΡΔ. (συνιστῶν). Ὁ κύριος Χρῦσανθος, περὶ τοῦ ὁποῦ σᾶς ὠμίλησα πρὸ ὀλίγου... ἡ κυρία Ἀφροδίτη Κανδῆ.

ΧΡΥΣ. (ιδίᾳ). Χαρὰ στὴν Ἀφροδίτη!

ΓΑΡΔ. Θὰ μὲ συγχωρήσετε δι' ὀλίγα λεπτά! (Ἐξέρχεται εἰς τὸν ἐξώστην ὅπου φαίνεται συνομιλῶν μετὰ τοῦ Κανδῆ. Εἰσέρχεται ὁ Βασίλης διὰ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

Οἱ ἄνω καὶ ΒΑΣΙΛΗΣ

ΒΑΣ. (τῇ Ἀφροδίτῃ). Ἐσημάνατε;

ΑΦΡ. Ὁχι, πῆγαινε.

(Ὁ Βασίλης φεύγει ἀφ' ὅπου εἰσῆλθε κινῶν διὰ τοῦ δακτύλου τὸ οὖς του ὡς ἀνωτέρω).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τοῦ ΒΑΣΙΛΗ

ΑΦΡ. Κύριε (δεικνύουσα κάθισμα). Βεβαιωθῆτε ὅτι ὑπερχαίρω διὰ τὴν γνωριμίαν σας.

ΧΡΥΣ. (καθήμενος). Ἡ χαρὰ αὐτὴ εἶναι ἀμοιβαία, κυρία Κανδῆ, τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον πρόκειται νὰ συνδεθῶμεν καὶ διὰ δεσμῶν στενοτέρων τῆς ἀπλῆς φιλίας, ἀφοῦ πλέον εἶναι τετελεσμένον...

ΑΦΡ. (ιδίᾳ). Αὐτὸς εἶναι καὶ αὐθάδης! (Μεγαλοφώνως) Ὁχι, ὄχι, κύριε! συγγνώμην... καθόλου δὲν εἶναι τετελεσμένον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔγινε.

ΧΡΥΣ. (στενοχωρούμενος). Μὲ συγχωρεῖτε... Δὲν ἔγινε καὶ ἐὰν ὁμῆς ἔχετε ἐναντίαν γνώμην βεβαίως δὲν θὰ γείνη.

ΑΦΡ. Δέν εἶναι ἔτσι. Δέν λέγω αὐτό. Δέν εἶμαι τῆς ἐναντίας γνώμης. Ἀλλά πρὶν ἢ γείνη, εἶναι ἀνάγκη, νομίζω, νὰ ἐξετάσωμεν τὰς διαθέσεις καὶ ἑξεις τοῦ ἀνδρός, ὅστις πρόκειται νὰ συνδεθῇ μὲ τὸ παιδί μας.

ΧΡΥΣ. Συμφωνότατος!

ΑΦΡ. (ὀργιζομένη ἰδίᾳ). Αὐτὸς σὺν τοῖς ἄλλοις ἔχει καὶ τὸ ἐλάττωμα τοῦ ἀνδρός μου. Εἶναι σύμφωνος εἰς ὅλα. (Μεγαλοφώνως). Πρέπει πρωτίστως νὰ γνωρίζωμεν τὸν χαρακτήρα του.

ΧΡΥΣ. Βεβαιότατα.

ΑΦΡ. (ὀργίλως ἰδίᾳ). Βεβαιότατα, συμφωνότατα.

ΧΡΥΣ. Ὁ χαρακτήρ μου λοιπὸν ἡπιώτατος.

ΑΦΡ. (ἀπειλιστικῶς). Ἄ! Νὰ σὰς πῶ δὲν μ' ἀρέσουν καθόλου εἰς τοὺς ἄνδρας οἱ ἥπιοι χαρακτήρες. Ὁ ἀνὴρ πρέπει νὰ εἶναι τραχὺς, ἀρρενωπός.

ΧΡΥΣ. Πολὺ σωστά! Πολὺ σωστά. Δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἀφοῦ ἦτο ἡπιώτατος κατ' ἀρχάς, κατῴρθωσα νὰ τὸν μεταβάλλω εἰς τραχύν, ἀρρενωπόν. Ὡς πρὸς τὰς συνηθείας μου, αὐταὶ δύνανται νὰ κανονισθῶσι πρὸς τὰς συνηθείας καὶ τοῦ δυστροπωτέρου ἀνθρώπου.

ΑΦΡ. Ὡ! μέγιστον ἐλάττωμα διότι...

ΧΡΥΣ. (διακοπῶν). Συγγνώμην ἔχετε πληρέστατον δίκαιον. Ἐσκέφθην λοιπὸν καὶ ἐγὼ εἰς μικροτέραν ἡλικίαν ὅτι δὲν εἶναι ὀρθόν νὰ παρασύρωμαι ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ μετεβλήθην τελείως. Κατόπιν ἐπέμενα εἰς τὰς ἑξεις μου.

ΑΦΡ. Ὡ! Ὡ! αὐτὸ εἶναι δὲ μεγαλείτερον ἐλάττωμα εἶναι ἰσχυρογνωμοσύνη.

ΧΡΥΣ. (στενοχωρούμενος). Ὁρθότατον. Αὐτὸ ἐσκέφθην καὶ ἐγὼ καὶ ἐπεισα τὸν ἑαυτόν μου ὅτι πρέπει νὰ εἶμαι λογικός καὶ νὰ σταθῶ μεταξὺ τῶν δύο σημείων.

ΑΦΡ. (ἐξαλλος ἐξ ὀργῆς ἰδίᾳ). Λογικώτατα! ὀρθότατα! συμφωνότατα!

ΓΑΡΔ. (φαινόμενος διὰ τῆς θύρας τοῦ ἐξώστου). Δέν τὰ σώσατε ἀκόμη;

ΑΦΡ. Δέν ἔχομεν νὰ ποῦμε καὶ τίποτε.

(Εἰσερχεται ὁ Γαρδούμπας καὶ Κανδῆς. Ὁ Γαρδούμπας φέρει δεξιᾷ τῆς τραπέζης τὴν Ἀφροδίτην. Ὁ Κανδῆς φέρει ἀριστερᾷ τὸν Χρύσανθον καὶ μιλοῦν μεγαλοφώνως).

ΓΑΡΔ. Λοιπὸν;

ΑΦΡ. Δέν μ' ἀρέσει καθόλου (ὥσει καθ' ἑαυτήν). Ὁρθότατα, συμφωνότατα.

ΓΑΡΔ. Σκέψου τὸ παιδί σου, συλλογίσου ὅτι εἶναι ὁ τελευταῖος γαμβρός αὐτός, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωσα καὶ ἐγὼ 10 χιλ. ἐπὶ πλεόν, διότι τὰ κορίτσια βλέπετε δὲν μοιάζουν μὲ τὰ ἀγάλματα νὰ εἶνε τόσφ πολυτιμότερα ὥσφ καὶ ἀρχαιότερα. Τοῦ ἡῦρες ἐλαττώματα;

ΑΦΡ. Σὰν τὴν ἄμμον τῆς θάλασσης; ἀλλὰ δὲν τὸν ἀποκρούω. Θὰ τὸν συζητήσωμεν μὲ τὸν ἄνδρα μου.

ΓΑΡΔ. Μὴ λησμονῆς ὅτι πρέπει νὰ τοῦ πῆς ὅτι καὶ πῶς σ' ἀρέσει διὰ νὰ κατορθωθῇ ἡ συζήτησις αὐτή. Σοῦ τὸν ἀφίνω μιὰ στιγμή. Πέστε τα καὶ ἀποφασίστε. (Τῷ Χρυσάνθῳ). Βλέπετε, κύριε Χρυσάνθε, αὐτὴν τὴν εἰκόνα; Εἶναι τοῦ μεγάλου ζωγράφου τῆς Ἰταλίας 'Ικτίνου' ἡγοράσθη ἀπὸ... (Τὸν ἔφερεν εἰς τὸ βάθος ὑπὸ μίαν εἰκόνα καὶ ὁμιλεῖ μετ' αὐτοῦ σιγά. Τὸ ζεῦγος Κανδῇ ἐνοῦται καὶ ἔρχεται πρὸς τὸ προσκήνιον).

ΑΦΡ. Τί λές;

ΚΑΝΔ. Συμφωνότατος.

ΑΦΡ. Πάλι!!

ΚΑΝΔ. Βέβαια. Ἀφοῦ γνωρίζω ἐκ τῶν προτέρων ὅτι δὲν σου ἤρεσε εἶμαι καὶ ἐγὼ σύμφωνος, διότι δὲν μ' ἀρέσει κι' ἐμένα.

ΑΦΡ. Πῶς δὲν σ' ἀρέσει! Δόξα σοι ὁ Θεός! Βλέπεις λοιπὸν δὲν εἶμαστε καθόλου σύμφωνοι, διότι ἐμένα μ' ἀρέσει. Τί τοῦ βρίσκεις κακό;

ΚΑΝΔ. (στενοχωρούμενος). Νά! ξέρω κ' ἐγώ! σὰν μεγάλος...

ΑΦΡ. (χαίρουσα). Μπα!, μπα! μπα! Καταλληλότατος διὰ τὴν ἡλικίαν τῆς Κλειῶς μας.

ΚΑΝΔ. (χαίρων). Σὰν ἀνόητος.

ΑΦΡ. (ὑπερχαίρουσα). Καθόλου, καθόλου! Μοῦ φάνηκε τετραπέρατος.

ΚΑΝΔ. (ὑπερχαίρων). Σὰν ἄσχημος...

ΑΦΡ. (πλήρης χαρᾶς). Καλὲ τί λές; ἂν ἦναι ἄγγελος! "Ε! τώρα ἔτσι συζητεῖται τὸ πρᾶγμα. (Ἰδιά). Μπράβο, κουμπάρε.

ΚΑΝΔ. (πλήρης χαρᾶς). Μπράβο, κουμπάρε.

ΑΦΡ. Τί μπράβο κουμπάρε;

ΚΑΝΔ. Ποῦ σέ ἔκανε νὰ πῆς τὸ ναὶ μὲ τὸ νὰ μὲ ὑποχρεώσῃ νὰ σοῦ πῶ πῶς δὲν μ' ἄρεσε.

ΑΦΡ. (ἀγρίως). "Ωστε αὐτὸς σοῦ εἶπε νὰ μὴ σ' ἀρέσῃ, ἐνῶ κυρίως σ' ἀρέσει;

ΚΑΝΔ. (θανναστικῶς). Τί λές!!! Ἄν ἦναι ἄγγελος!!

ΑΦΡ. Διάβολος θέλεις νὰ πῆς... Αὐτὸ δὲ θὰ γείνη ποτέ!

ΚΑΝΔ. (ἀπορῶν). Γιατί;

ΑΦΡ. Διότι κι' ἐμένα ὁ κουμπάρος μοῦ εἶπε νὰ μ' ἀρέσῃ ἐνῶ κυρίως δὲν μ' ἀρέσει. Ἔχει τρομερὰ ἐλαττώματα καὶ τὸ μέγιστον πάντων τὸ ἰδικό σου. Τοῦ ἀρέσουν ὅλα καὶ εἶναι εἰς ὅλα σύμφωνος. Δὲν θὰ δώσωμεν λοιπὸν τὸ παιδί μας εἰς ἄνθρωπον αὐτοῦ τοῦ ἐλαττώματος, ἀφοῦ ἔχομεν ζωντανὸν παράδειγμα τὸ πάθημά μας ἐξ αἰτίας σου, τὴν κόρην μας, ἡ ὁποία εἶναι ἀκόμη ἀνύπανδρη. Δὲν θὰ μᾶς εἶναι εὐχάριστον, βέβαια, νὰ βλέπωμε τὴν ἐγγονήν μας ἀνύπανδρη μετὰ 40 χρόνια.

ΚΑΝΔ. (ζωηρῶς). Σωστά, βέβαια. Νὰ καταστρέψωμε τὴν ἐγγονήν μας.

ΑΦΡ. Νὰ καταστρέψωμε τὴν ἐγγονήν χάριν τῆς κόρης!

ΚΑΝΔ. Τί λές, τί λές. Προτιμῶ νὰ μὴν ὑπανδρευθῇ ἡ κόρη παρὰ νὰ μείνῃ στὸ ράφι. ἡ ἐγγονή μας.

ΑΦΡ. Λοιπὸν δὲν τοῦ τὴν δίδομεν.

ΚΑΝΔ. Συμφωνότατοι. Τί θὰ πῇ αὐτό. (Δίδουν τὰς χεῖρας).

ΓΑΡΔ. (πλησιάζων ὡς καὶ ὁ Χρυσάνθος). Βλέπω ὅτι εἰσθε σύμφωνοι.

ΑΦΡ. Συμφωνότατοι. Νὰ παρακαλέσωμεν τὸν κύριον ν' ἀναβάλωμεν τὴν ἀπάντησίν μας, διότι ἀκόμη δὲν ἔχομεν καιρόν.

ΓΑΡΔ. (ὀργίλως). (Τῷ Χρυσάνθῳ). Ναὶ εἶναι μικροῦλα ἀκόμη.

ΧΡΥΣ. (ὀργίλως). Κύριε Γαρδούμπα, δὲν σὰς χρεωστοῦσα τίποτε νὰ μὲ ἐκθέσετε. Χαίρετε. (Φεύγει διὰ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου ταχέως).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΟΗ

Ὅλοι πλὴν τοῦ ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ

(Ἡ Κλειὼ εἰσέρχεται ἀφ' ὅπου ἐξηλθεν ἅμα τῇ ἐξόδῳ τοῦ Χρυσάνθου καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν τράπεζαν. Παρατηρεῖ ἐξετασικῶς ὅλους. Τὸν μὲν Γαρδούμπαν ἐκπληκτικόν, τοὺς δὲ γονεῖς τῆς ἀνησύχους. Εἰσέρχεται ὁ Βασίλης κατὰ τὴν βωβὴν αὐτὴν σκηνὴν διὰ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου.

ΚΛΕΙΩ. (τῷ Γαρδούμπᾳ). Λοιπὸν;

ΓΑΡΔ. (τραγικῶς). Ὑπαγε εἰς Μοναστήριον.

ΚΛΕΙΩ. (πίπτει ἐπὶ καθίσματος λιπόθυμος). Πάλι!

ΑΦΡ. (σπεύδουσα πρὸς τὴν Κλειώ). Νερό, Νερό.

(Ἔρχονται ὅλοι πρὸς τὴν Κλειώ. Καὶ οἱ τέσσαρες συγχρόνως λαμβάνουν ἀνὰ ἓν ποτήριον ὕδατος ἐκ τῶν τεσσάρων εὗρισκομένων ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ρίπτουν ὕδωρ διὰ τοῦ στόματος ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Κλειοῦς συγχρόνως ἐνῶ πίπτει ἡ αὐλαία).

ΙΩ. ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΤΟ ΡΟΔΟ

ΟΛΑ τάνθη εἶνε καλὰ καὶ χαριτωμένα:
ὁ σεμνὸς ὁ μενεξέξ, ἡ ἄγνη μερσίνη,
τὸ γλυκὸ γαρούφαλο, οἱ ἀφράτοι κρῖνοι,
ὅλα ἔχουν χωριστὴ χάρι τὸ καθένα.

Μὰ τὸ ῥόδο πειὸ πολὺ ἀπὸ τᾶλλο ἀξίζει
ποῦ κι' ἂν χάσῃ τὴ μορφὴ καὶ τὰ χρώματά του,
μέσ' ᾗ τὰ σκόρπια φύλλα του μένει τᾶρωμά του
καὶ νεκρὸ ἀκόμα ζῇ, κι' ἀνοιξί θυμίζει.

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ